

KESÄROMANSSI ILMAN SITOUKUKSIA. MIKÄ VOISI MENNÄ PIELEEN?

VILLIN TYTÖN KESÄ

wsoy

Elle Kennedy

*Suomentanut
Siiri Hornsby*

Elle Kennedy

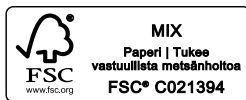
VILLIN TYTÖN KESÄ

SUOMENTANUT SIIRI HORNSBY

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Suomentaja kiittää Taiteen edistämiskeskusta
suomennostyön tuesta.

Lainauksen teoksesta *Sherlock Holmes: kootut kertomukset* on
suomentanut Jaakko Anhava.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
The Summer Girl

Copyright © 2023. THE SUMMER GIRL by Elle Kennedy
The moral rights of the author have been asserted.

Suomenkielinen laitos
© Siiri Hornsby ja WSOY 2025
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-951-0-51534-1
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

LUKU YKSI

CASSIE

Heinäkuu

»Minusta tätä meidän säätöä ei kannata enää jatkaa.»

Voi luoja.

Ei.

Eijeijeijeiei.

Siis tämän takia juhlat täytyisi kieltää lailla. Eikä tämä ole mikään vitsi. Yhteiskunnan pitäisi palata kieltolakiaikoihin, paitasi että viinan sijaan kiellettäisiinkin sosiaaliset tilaisuudet. Se olisi ainoa keino välttää näin musertava häpeä. Tai pikemminkin myötähäpeä, koska eihän tässä minua olla dumpaamassa.

Se kunnia kuuluu jätkälle, jolla on matala ja kujeileva ääni ja joka ei vielä ole tajunnut, ettei hänen dumpaajansa pelleile. »Onko tämä jotain outoa esileikkiä vai? Vähän erikoista, mutta mikäs siinä.»

Tyttö vastaa vakavaan sävyyn, josta kuitenkin kuultaa kuiva huumori. »Olen tosissani.»

Hänen pitkän taukonsa aikana pohdin, pääsisinkö pakoon ilman, että minut huomataan.

Kyyhötän pariskunnasta vain muutaman metrin päässä ajopuuta vasten. Varjojen antamasta suojasta huolimatta

huomaamatonta pakoa on vaikea toteuttaa, koska tyypit päättivät erota minun kannaltani huonoimmassa mahdollisessa paikassa: kohdassa, jossa merikastikkapuskat ohenevat ja dyynit madaltuvat tiiviiksi hiekkakaistaleeksi. Dumpppaus-tuokion alusta asti olen listannut mielessäni pakoreittejä kuin *Mission: Impossible*ssa konsanaan. Kaksikko seisoo kasvot kohti tummaa merta, eli jos yritän palata juhliin rannan kautta, minut nähdään. Mutta jos hiivin ohi heidän takaansa, minut kuullaan. Oletteko koskaan yrittäneet kävellä ääneti merikastikan poikki? Saman tien voisi ripustaa kellon kaulaan.

Ainoa vaihtoehto on pysyä piilossa, kunnes pari on lopettanut. Sekä keskustelun että suhteen. Kukaan ei halua tulla jätetyksi, mutta jätetyksi tuleminen yleisön edessä on sata kertaa karseempaa, ja siksi olen nyt virallisesti ansassa. Käytäytymisetiketin panttivankina.

Että pitikin haahuilla juuri nyt pois nuotiolta tuijottelemaan typerää tähtiä.

»Eiköhän tämä juttu ole katsottu loppuun asti», dump-paajatyttö sanoo.

En erota kummankaan kasvoja. He ovat pelkkiä varjoja. Toinen pitkä, toinen lyhyempi. Lyhyellä on ehkä pitkät hiukset; yötuuli lehyttelee suortuvia.

Rannan toisesta päästä kantautuu vettä pitkin puheensorinaa, naurua ja vaimeaa hiphopmusiikkia, ja minuun iskee epätoivoinen hinku päästä takaisin juhliin. En tunne sieltä ristin sielua, mutta silti tuntuu, etten ole koskaan kaivannut ventovieraiden seuraa yhtä kipeästi kuin nyt. Juhlien isäntä on joku Luke, paikallista sakkia. Minun oli tarkoitus tavata täällä kaverini Joy, mutta hän feidasi viime hetkellä. Tekstarin tullessa olin kirjaimellisesti jo Luken pihassa nousemassa autosta, muuten olisin vain jäänyt kotiin. Mutta

sitten tuumasin, että hei, nyt kun tänne kerran raahauduin, niin voin yhtä hyvin kierrellä ja ehkä tavata uusia ihmisiä.

Olisi vain pitänyt hypätä takaisin autoon ja kaasuttaa pakoon, kun oli vielä tilaisuus.

Jätkä alkaa vihdoinkin käsittää, ettei ole pilan kohteena.
»Siis – oikeastiko? Luulin, että meillä oli edelleen kivaa.»

»Jos nyt suoraan sanon, niin viime aikoina ei oikeastaan.»
Auts. Sori, jäbä.

»Äh, älä katso minua noin. En puhu nyt seksistä. Siinä puolessa ei ole mitään vikaa. Mutta tämä panokaverihomma on kestänyt jo kohta vuoden. Ei tietenkään yhteen putkeen, mutta mitä pidempään tämä jatkuu, sitä suuremmaksi kasvaa riski, että toiselle meistä tulee oikeat tunteet peliin. Mehän sovittiin heti alussa, ettei tästä kehkeydy mitään vakavaa, muistatko?»

»Muistanhan minä.»

Pidempi varjo kohottaa kättä ja haroo hiuksiaan. Joko niin, tai sitten hänen pääläellaan istuu minikokoinen kissa, jota hän nyt silittää.

En siis todellakaan näe täällä hevon hemmettiä.

»Minua ei kiinnosta asettua vielä pitkään aikaan», tyttö lisää. »En halua poikaystävää.»

Seuraa hetken hiljaisuus. »Entä Wyatt?»

»Mitä hänestä? Niin kuin hänelle jatkuvasti hoen, me ollaan pelkkiä kavereita. Ja haluan vain olla vähän aikaa yksin.» Tyttö naurahtaa. »Kuule, Tate, me molemmat tiedetään, ettei sinulla tule olemaan mitään vaikeuksia löytää uutta kuksimiskamua. Ja jos haluat jotain enemmän, löydät kyllä helposti tyttöystävänkin. Se vain en ole minä.»

Tupla-auts.

Mutta pisteet mimmille suorapuheisuudesta. Hän ei aikaa tuhlaa. Eikä roikota toista kuin pässiä narussa. Puheiden

perusteella suhde toki oli vain satunnaista säätöä, mutta sellaisesta eroaminen saattaa oikeastaan olla kaikkein pahinta. Jos ystävykset alkavat sekstailla ja haluavat pysyä ystävinä vielä sen loputtuakin... se onkin hankala rasti.

Minua ei ole koskaan virallisesti jätetty – se edellyttäisi oikeaa parisuhdetta – mutta jos itse joskus joutuisin jättöpuheen kohteeksi, haluaisin sen olevan juuri tällainen. Nopeasti asiaan, ei kaartelua. Äkkiä kynttilä sammuksiin niin, ettei jäljelle jää kipinääkään. Juttu on ohi. Aika siirtyä eteenpäin.

Nyt on tietenkin helppo sanoa. Mutta ottaen huomioon, että vollotan jo lähettipalveluiden mainoksille, joissa yksinäinen mummo saa lapsenlapsiltaan postikortin, dumpppaus-tilanteessa luultavasti luhistuisin jättäjäni jalkojen juureen kyynelammikkoon ja hakeutuisin sitten pikavauhtia ylelliseen hyvinvointilaitokseen hoidattamaan melankoliaa.

»Okei. Selvä.» Poikakin naurahtaa, tosin kuivasti. »Ei kai tässä sitten muuta.»

»Ei niin», tyttö vahvistaa. »Ollaanko me okei?»

»Totta kai. Mehän ollaan tunnettu kolmetoistavuotiaista. Tuskin tässä mykkäkoulua aloitetaan vain, koska paneskelu loppui.»

»Muistakin sitten tuo», tyttö sanoo varoittavasti.

Ja vihdoinkin tapahtuu siunattu, armoitettu, odotettu ihme: tilanne on ohi. Keskustelu päättyy. Tytön varvasandaalit läpsyvät hiekalla äänekkäästi, kun hän lähtee rantaa pitkin takaisin juhliin.

Yksi poissa.

Yksi jäljellä.

Kauhukseni jätkä siirtyy lähemmäs rantaviivaa ja jää tapittamaan merelle kuin patsas. Uuden paikan myötä hän on lähempänä kuun langettamaa valokiilaa ja näkyy nyt

paremmin. Hän on pitkä. Lihaksikas. Yllään hänellä on surffishortsit ja T-paita, mutta värejä ei erota näin pimeässä. Tukka on ehkä vaalea. Ja pylly erinomainen. Yleensä en huomaa takapuolia – en itse asiassa kuvitellut olevani pyllynaisia – mutta tuo on silmiinpistävän upea.

Nyt kun hän on selin, saan tilaisuuden hipsiä matkoihini. Nousen hitaasti ja pyyhkäisen hikiset kädet farkkushortsien reisiin. Huh, en ollut tajunnutkaan, miten hermona olin. Käteni hikoavat vain ennen ensisuudelmia tai sitten erityisen piinaavilla hetkillä. Toisin sanoen aina, kun puhun äitini kanssa. Kämmenet ovat siis jatkuvasti nihkeät.

Vedän syvään henkeä ja otan sitten pikkuruisen askelen.

Huojennus huokuu lävitseni, kun tyyppi ei käänny katsomaan. Jes. Pystyn tähän. Eikä minun edes tarvitse päästä kuin parin metrin päähän tuolle dyynille. Jos hän sen jälkeen äkkää minut, voin esittää, että tulin heinikon poikki. Oi, anteeksi! Olin vain kävelyllä, en huomannut sinua!

Pako on hyppysissäni. Melkein jo maistan sen. Ja tietysti juuri siksi lyhyt matka dyynille tyssää vain noin puoliväliin, kun puhelin päättää heittää kapuloita rattaisiin ilmoittamalla kovaan ääneen uudesta tekstiviestistä.

Ja sitten toisesta.

Ja sitten kolmannesta.

Poika hätkähtää ja kääntyy äkisti.

»Hei.» Öinen tuulahdus lennättää mukanaan syvän, epäluuloisen äänen. »Mistä hitosta sinä ilmestytit?»

Poskia alkaa kuumottaa. Onneksi punastumista ei näy näin hämärässä. »Sori», minulta pääsee. »Tuota, öö...» Yritän kiivaasti keksiä hyväksyttävää syytä sille, miksi olen paikalla. Tuloksetta. »Vannon, etten kuullut teidän erosta sekuntiakaan.»

Voi petolinnun perse. Mahtavaa, Cassandra.

Se kirvoittaa jätkästä vaisun naurahduksen. »Et sekuntia-kaan, niinkö?»

»En yhden yhtä. Voin ihan totta vakuuttaa, etten missään nimessä istunut tuolla kuuntelemassa, kun sinut dumpattiin.» Kieleni on lähtenyt villille laukalle. Se on ottanut vallan. Se on nyt pomo. Toinen juttu, joka tapahtuu, kun hermostun: alan hölöttää. »Jos yhtään lohduttaa, niin otit tuon hyvin. Tai ainakaan et langennut polvillesi ja takertunut tytön sääriin ja rukoillut häntä jäämään. Niin että kiitos siitä. Säästit meidät molemmat pahemmalta nöyryytykseltä. Melkein kuin olisit tiennyt, että olin tuon tukin takana loukussa.»

»Jos olisin kuule tiennyt, että olit siellä, olisin korottanut surkukertomia ainakin kaksisataa prosenttia. Pillahtanut itkuun, ehkä heristellyt nyrkkejä taivasta kohti ja voivotellut särkynyttä sydänpoloani.»

Jätkä tulee lähemmäs, ja heti, kun näen naaman paremmin, sydän lähtee takomaan hulluna. Apua, miten upea mies. Mitä ihmettä se tyttö oikein ajatteli, kun päästi tuon käsistään?

Tutkailen klassisen komeita piirteitä. Kunpa erottaisin silmien värin, mutta nyt on liian pimeää. Blondista tukasta osuin kuitenkin oikeaan, joten luultavasti silmätkin ovat vaaleaa sävyä. Siniset. Ehkä vihreät. Surffishortseista ja hitusen ryppyisestä T-paidasta päätellen edessäni on oikea biitsipojan perikuva.

»Miksi sinä niin olisit tehnyt?» ihmettelen.

»No siksi, että sinulle olisi tullut entistä tukalampi olo. Rangaistukseksi salakuuntelusta.»

»Salakuuntelu oli *tahdonvastaista*.»

»Niinhän ne kaikki sanovat.» Jätkän suu kaartuu ilkuriseen hymyyn, joka saattaa olla hänen perusilmeensä. Hän kallistaa päätään mietteliäästi. »Mutta ehkä annetaan

olla tämän kerran. En ikinä pysty kantamaan kaunaa söpöä tyttöä kohtaan.»

Posket hohkaavat entistä kuumempina.

Ei hitto.

Pitääkö hän minua söpönä?

Vaikka tietysti bileasuni perimmäinen tavoite olikin söpöys. Lyhyet shortsit, jotka saavat sääreni näyttämään pidemmiltä kuin ovatkaan, ja tiukka toppi. Musta, koska se on ainoa väri, jolla pystyn huijaamaan rinnat pienemmän näköisiksi. Vaa-leissa väreissä ne lollahtavat silmille kuin holtittomat ranta-pallot, vaikka minulla olisikin huipputukevat rintsikat.

Tyyppin katse ei ole kuitenkaan kertaakaan käynyt rintamuksessani. Tai jos on, ele on ollut niin hienovarainen ja sulava, etten ole huomannut. Hän katsoo minua edelleen suoraan silmiin, ja pitkän aikaa olen sanaton. Bostonissa komeita miehiä näkyy joka kulmalla. Yliopistokampus suorastaan kuhisee heitä. Mutta tässä tyyppissä on jotain, mikä saa polvet notkumaan.

Ennen kuin ehdin keksiä söpö tyttö -heittoon nokkelaa vastausta – tai minkäänlaista vastausta – puhelimeni kilah-taa taas. Vilkaisen näyttöä. Peytonilta on tullut uusi viesti. Ja heti perään tulee toinen.

»Ollaanpa sitä suosittuja», jätkä kiusoittelee.

»Öö, joo. Tai siis ei. Kaveri vain kyselee.» Kiristelen hampaita. »Hän on niitä ärsyttäviä ihmisiä, jotka lähettävät kymmenen yksittäistä viestiä yhden kokonaisen kappaleen sijaan, ja sitten luuri piippaa uudelleen ja uudelleen, kunnes tekee mieli mäjäyttää se kaverin päähän. Vihaan tuota niin paljon, etkö sinäkin?»

Tyyppi äimistyy. »Siis todellakin vihaan», hän sanoo niin vilpittömästi, että virnistän. Hän pudistelee päätään. »Suoraan saatanasta tuommoinen.»

»Niinpä.»

Kuuluu vielä yksi kilahdus, eli Peytonilta on tullut nyt yhteensä kuusi viestiä.

Ilmoituksia silmäillessäni olen jälleen kerran tyytyväinen, että on hämärää, koska naamani punoitus taatusti vain yltyy.

PEYTON: *Onko kivat bileet?*

PEYTON: *Onko söpöjä jätkiä?*

PEYTON: *Kenen kanssa meinaat alkaa säätää?*

PEYTON: *Yritä ottaa kuvia ehdokkaista!*

PEYTON: *Haluan osallistua tähän prosessiin.*

PEYTON: *Olisinpa siellä!*

Kunpa voisin sanoa, että Peyton vitsailee. Mutta ikävä kyllä vitsit ovat tästä kaukana. Tärkein syyni tulla näihin juhliin oli se, että yrittäisin löytää lupaavan kandidaatin kesäromanssiin.

En ole viettänyt kokonaista kesää Avalon Bayssä pitkään aikaan, mutta muistan edelleen, kuinka näin yhden jos toisenkin kaverin heittäytyvän päätä pahkaa lomaromanssin huumaan. Sellaiseen tuliseen, kutkuttavaan, intohimoiseen säätöön, jossa toisesta ei pysty pitämään näppejä erossa ja kaikki tuntuu kiihkeältä ja hätäiseltä, koska sen tietää olevan vain väliaikaista. Jokainen hetki on kullankallis, koska syyskuun koittaessa on aika jättää hyvästit. Olin niille tytöille huippukateellinen ja janosin ikiomaa kesärakkautta, mutta poikiin ja romantiikkaan oli vaikea keskittyä, kun kotona myrskysi jatkuvasti.

Olin yksitoista, kun vanhempani erosivat, ja ainakin alussa äiti ja minä palasimme tänne aina kesäksi. Äidin suvulla eli Tannereilla ja Avalon Bayllä on pitkä historia. Isovanhemmillani oli rantahuvila kaupungin vauraammalla puolella, ja meitä odotettiin käymään kerran vuodessa. Silloin äiti ja isä

vielä esittivät olevansa hyvissä väleissä, minun vuokseni. Mutta heti, kun isä meni uusiin naimisiin, sokka irtosi. Äidin ja isän keskinäinen kitkerä vihanpito pääsi avoimesti valloilleen, joten Avalon Bayn vierailuista tuli psykologista sodankäyntiä.

Onneksi pian sen jälkeen äitikin löysi uuden puolison ja ilmoitti, että emme enää viettäisi kesiä tässä eteläcarolinalaisessa rantakaupungissa, jossa olin asunut koko lapsuuteni. Valehtelin, jos väittäisin, etten ollut helpottunut. Se tarkoitti, että jatkossa sain nähdä isää rauhassa ja nauttiakin Avalon Baystä. Bostoniin palattuani äiti tietenkin otti minut kuulusteluun ja vaati kuulla kaiken, mitä isä hänestä suinkin oli sanonut. Se oli ärsyttävää ja epäreilua, mutta silti parempaa kuin se, että olisin kärvistellyt samassa kaupungissa molempien kanssa.

»Aiotko vastata viesteihin?»

Kysymys havahduttaa minut ajatuksistani. »Aa. En. Vastaan myöhemmin.»

Tungen puhelimen äkkiä takaisin takataskuun. Jos kuvittelin, että dumpppauksen kuunteleminen oli kiusallista, vajoaisin vielä syvemmälle maan alle, jos jätkä näkisi Peytonin viestiketjun.

Hän katselee minua hetken. »Minä olen Tate», hän sanoo lopulta.

Epäroin ensin. »Cassie.»

»Kesänviettoonko tulit?»

Nyökkään. »Yöryn mummin luona, hän asuu rannan eteläpuolella. Mutta olen itse asiassa kasvanut täällä Avalon Bayssä.»

»Ai jaa?»

»Joo. Muutin Bostoniin äidin kanssa, kun vanhemmille tuli ero, mutta isä asuu täällä vieläkin, niin että minusta tuli käytännössä kesätyttö. Tai no, ehkei virallinen kesätyttö, koska yleensä olen täällä vain viikon pari heinäkuussa. Mutta

tänä vuonna lähden vasta syyskuun alussa, eli tällä kertaa olen kai sitten ihan aito kesätyttö.»

Älä hölötä! komennan itseäni. »Mites sinä?» kysyn toivoen hartaasti, että huomio kääntyisi pois minusta ja siitä, että käytn juuri *kesätyttö*-sanaa neljä miljoonaa kertaa yhdessä virkkeessä.

»Minulla on päinvastainen tilanne. Muutin Avalon Bayhin yläkoulun alussa. Sitä ennen me asuttiin Georgiassa, St. Simons Islandilla.» Tate kuulostaa hiukan alakuloiselta. »Tuo Boston-homma käy kateeksi, jos totta puhutaan. Olisi kiva muuttaa isoon kaupunkiin eikä vain vaihtaa yhdestä rantakohteesta toiseen. Opiskeletko siellä päin?»

»Joo, Briar Universityssä.»

»Vai Ivy League -tyttöjä.»

Lähdemme kävelemään rinnakkain juhlien suuntaan. Se tapahtuu vaistonvaraisesti, ilman erillistä sopimusta.

»Aloitän syksyllä vikan vuoden», lisään.

»Kiva. Mitä opiskelet?»

»Kirjallisuutta.» Vilkaisen Tatea ironisesti. »Tiedetään. Turhista turhin aine, paitsi jos haluan opettajaksi.»

»No haluatko?»

»En.»

Tate virnistää, ja näen kuunvalossa väläyksen suorasta ja valkoisesta hammasrivistöstä. Hänellä on täydellinen hymy. Siihen voisi hukkua.

Katson päättäväisesti eteenpäin ja sujautan kädet taskuun. »Arvaa, mikä minua ottaa päähän, Tate?»

»Mikä sinua ottaa päähän, Cassie?» Aistin, että hän hymyilee edelleen.

»Aina sanotaan, että yliopistossa löytää itsensä. Mutta tähän asti olen kokenut pelkkiä pliisuja bileitä ja yöllisiä pänttäyssessioita ja kuunnellut, kun joku rehvakas äijä

luentosalissa jauhaa loputtomiin ties mistä. Ja itse joudun teeskentelemään, että tykkäsin jostain umpipuissevasta kirjasta, joka oli pakko lukea, vaikka oikeasti veden kiehumisenkin on kiinnostavampaa kuin useimpien klassikkoromaanien tankkaaminen. Noin, nyt se on sanottu. Klassikot ovat perseestä. Ja yliopistossa on tylsää.»

Tate naurahtaa. »Ehkä olet käynyt väärissä bileissä.»

Hyvä huomio. Niin sen täytyy olla. Sillä en ole koskaan käynyt yksissäkään juhlissa, joissa olisin puhunut pitkään jonkun Taten näköisen pojan kanssa.

Mitä lähemmäs rannalle sytytettyä nuotiota pääsemme, sitä paremmin näemme eteemme. Musiikki voimistuu, juuri nyt soi hidas reggaebiisi, jonka sensuelliin tahtiin keinahtelee toisiinsa kietoutuneita pariskuntia. Täällä tuntuu olevan pelkästään paikallisia. Tai jos joukossa onkin country clubin asiakkaita, en tunnista heitä. Kesävieraat eivät yleensä kaveeraa ympärivuotisten asukkaiden kanssa. Joy arveli, että hänet kutsuttiin mukaan vain siksi, että Luke toivoi pääsevänsä pukille. »Täkaläiset jätkät saavat kiksejä rikkaiden tyttöjen viettelystä», hän nauroi aiemmin lounaalla.

Eipä sillä, että itse siitä mitään tietäisin. Minä en ole koskaan päätenyt täkaläisen viettelemäksi. En myöskään pidä itseäni rikkaana tyttönä, vaikka kai tavallaan olenkin. Äidin puolen suvulla on rahaa. Melko paljonkin. Mutta mielessäni olen aina tyttö, joka kasvoi kodikkaassa lähiötalossa Sycamore Wayllä, ei kovinkaan kaukana Avalon Bayn tästä osasta.

Nyt, kun näemme toisemme nuotion valossa paremmin, Tate silmäilee sormeilemaani poninhäntää ja voihtaisee. »Sinä olet porkkanapää», hän syyttää katse tuikkien. Silmät ovat vaaleansiniset, juuri kuten uumoilinkin.

»Minua et porkkanapääksi maalaile», protestoin. »Olen kuparitikka.»

»Ei kukaan sano noin.»

»Kuparitukka minä olen», intän. Tartun ponnariin ja kohotan sitä lähemmäs häntä. »Näetkö? Tummanpunainen. Käytännössä ruskea!»

»Mmm-hmm. Uskottele itsellesi mitä lystää, porkkanapää.»

Taten huomio vaikuttaa herpaantuneen. Seuraan hänen katsettaan nuotion toiselle puolelle tyttöön, jolla on kirkkaanpunaiset hiukset. Siinäpä todellinen porkkanapää. Toisin kuin minä, joka olen kuparitukka, ettäs tiedätte.

Porkkanapää juttelee kahden muun nuoren naisen kanssa, ja kaikki kolme ovat pysäyttävän kauniita. Kiiltävät kutrit ja sievät kasvot. Niukat vaatteet. Ja kaikilla on täydelliset rantakropat, jotka herättävät minussa epävarmuuden pistoksen. Olen aina miettinyt, millaista on, kun on normaalit mittasuhteet. Varmaan mahtavaa.

Taten ilmeessä välähtää tuska, ja hän riistää katseensa työstä.

Nyt tajuan. »Jestas. Onko tuo hän? Se dumpppaaja?»

Tate päästää naurahduksen. »Ei se ollut dumpppaus. Ja me ollaan edelleen kavereita, se ei muutu mihinkään. Hän pääsi vain yllättämään, siinä kaikki. Minä olen yleensä se, joka nämä jutut lopettaa.»

»Haluatko, että hakkaan hänet puolestasi?» tarjoudun.

Tate suipistaa suutaan ja tutkailee ruumiinrakennettani. Olen 160-senttinen ja aika hintelä. Hoikka lukuun ottamatta rehevää rintamusta. Saisin varmaan enemmän tuhoa aikaan tisseillä kuin nyrkeillä.

»Nääh», Tate vastaa suupielet nykien. »En halua joutua tuntemaan syyllisyyttä kuolemastasi.»

»Herttaista.»

Tate tyrskähtää.

»Tate!» joku huikkaa, ja käännymme kumpikin.

Puhuja on erittäin pitkä nuori mies, jolla on punertava parta ja kädessä jointti. Hän heiluttelee sitä houkuttelevasti Taten suuntaan ja kohottaa toista kulmaansa. Kutsu. Tate nyökkää ja tekee käsiliikkeen, jolla viestittää tulewansa kohta.

»Miksi täällä on niin paljon punatukkaisia?» ihmettelen.

»Onko tämä joku konferenssi?»

»Sano sinä. Sinun kansaasihan he ovat.»

Murahdan, ja Tate vain nauraa. Hänellä on kiva nauru.

»Esittelenkö sinut muille?» hän ehdottaa.

Alan heti empiä. En osaa päättää. Toisaalta olisi hauska jäädä hengaillemaan. Mutta punatukkainen tyttö katsoo meitä hiukan hämmentynyt ilme kuvankauniilla kasvoillaan. Itse asiassa meitä katsookin varsin moni. Taten kaltainen tyyppi taitaa vetää huomiota puoleensa, ja äkkiä toivon, että olisimme yhä rannan pimeydessä ihan kahdestaan. Inhoan huomion keskipisteenä olemista. Enkä osaa edes kuvitella, kuinka paljon hermostunutta höpötystä minusta lähtisi jokaisen uuden ihmisen kohdalla.

Niinpä pudistan päätä ja sanon: »Alan tästä lähteä. On vähän muutakin puuhaa.»

Tate virnistää. »Hyvä on. Ole sitten tuollainen, neiti Suosittu.»

Minäkö muka. Ainoa paikka, minne täältä lähden, on mummin koti. Mutta on varmaan parempi luulotella, että liitelen juhlista juhliin kuin jokin vaikeasti tavoiteltava bileperhonen. Peyton olisi tämän suunnitelman kannalla. *Jätä ne haluamaan lisää* on parhaan ystäväni motto.

»Sanoitko, että olet täällä syyskuuhun asti?»

»Jep», vastaan kepeästi.

»Okei. Sitten varmasti törmäillään.»

»Joo, ehkä.»

Voi perse. Tuo kuulosti liian välttelevältä. Minun olisi pitänyt sanoa jotain viekasta ja flirttailevaa, kuten vaikka »Toivottavasti...» ja pyytää Taten numeroa. Läimäytän itseäni mielessäni ja pohdin kuumeisesti, miten korjaisin moka, mutta liian myöhäistä. Tate lamsii jo kavereidensa luo.

On hyvä merkki, jos mies katsoo taakseen. Sitäkin Peyton aina hokee.

Nielaisen ja tuijotan Taten loittonevaa selkää ja pitkien askelten jälkiä hiekassa.

Ja sitten.

Hän katsoo taakseen.

Huokaisen helpotuksesta ja vilkutan kömpelösti ennen kuin käännyin pois. Sydän pamppaillen lähden kapuamaan heinikkoista polkua tielle, jonne parkkeerasin mummin Land Roverin. Kaivan puhelimen esiin juuri, kun näytölle välähtää uusi tekstiviesti.

PEYTON: *No??? Löytyikö se onnenpoika?*

Puraisen huulta ja vilkaisen taakseni bilepaikalle.

Joo.

Taisi löytyä.

LUKU KAKSI

CASSIE

Kun seuraavana aamuna menen keittiöön, mummi on ottamassa uunista muffinipeltiä. Hän laskee sen jäähdytysritilälle kolmen muun pellin viereen, jotka työtasolla jo ovat.

»Huomenta, kulta. Mitäs laitetaan?» mummi heläyttää vilkaistessaan minua olkansa yli. »Noissa on banaania ja pähkinää, noissa lesettä, noissa porkkanaa, ja mustikat tulivat juuri uunista, niiden pitää vielä vähän jäähtyä.»

En ihmettelisi, vaikka mummi olisi pannut hösseliksi ja ryhtynyt leipomaan jo aamuseitsemältä. Seitsemänkymppiseksi hän on yhä hämmästyttävän ketterä. Outoa, koska ulospäin hän näyttää niin hauraalta. Hänellä on sorja vartalo, sirot kädet ja iän ohentama iho, jonka alta kuultaa sinertäviä suonia.

Ja silti Lydia Tanner on oikea luonnonvoima. Hän pyöritti viidenkymmenen vuoden ajan hotellia Wally-ukin kanssa. He ostivat rantatontin pilkkahintaan 1960-luvun loppupuolella, kun ukki sai vapautuksen armeijasta haavoituttuaan Vietnamin sodassa. Vielä hullumpaa on, että he rakensivat The Beacon Hotelin alusta asti samanikäisinä kuin minä nyt. En osaa kuvitellakaan, että rakentaisin hotellin ja alkaisin johtaa sitä kaksikymppisenä, varsinkaan niin yllleistä

hotellia kuin The Beacon. Vielä kaksi vuotta sitten rantatontti ja hotelli olivat isovanhempieni ylpeys.

Sitten ukki kuitenkin kuoli, ja jokin aika sitten rannikko kuritti hirmumyrsky, jossa hotelli kärsi pahoja vaurioita. Se ei ollut ensimmäinen kerta, kun The Beacon joutui myrskyn uhriksi – vaan jo kolmas – mutta toisin kuin aiemmin, kukaan perheestä ei halunnut alkaa remonttipuuhiin. Mummi oli liian vanha ja väsynyt hoitamaan hommaa itse, etenkin ilman Wally-ukkia vierellään, ja tiedän hänen olevan salaa pettynyt, koska kukaan heidän lapsistaan ei ottanut vastuuta harteilleen. Äitiä ja hänen sisaruksiaan ei kiinnostanut pelastaa The Beaconia, ja lopulta mummi päätti myydä sen. Eikä pelkästään hotellia, vaan talonsa myös.

Talokaupat tehdään kahden kuukauden päästä, ja syyskuussa uusi omistaja avaa The Beaconin uudelleen. Sen takia olemme taas täällä. Mummi haluaa viettää Avalon Bayssä vielä yhden kesän ennen kuin muuttaa pohjoiseen lähemmäs lapsia ja lapsenlapsia.

»Millaista juhlista oli?» hän kysyy ja istuu keittiönpöydän ääreen.

»Ihan kivaa.» Kohautan olkapäitä. »En tuntenut sieltä oikeastaan ketään.»

»Kenen luona ne olivat?»

»Yhden Luken. Hän opettaa pursiseuralla purjehdusta. Siellä he Joyn kanssa tapasivat. Ja Joysta puheen ollen, hän ei edes tullut paikalle! Ensin kutsuu juhliin ja sitten hylkää. Tuntui kuin olisin ollut joku random tunkeilija.»

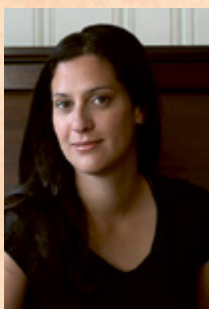
Mummia hymyilyttää. »Joskus niin on hauskenpaa. Mennä jonnekin, missä kukaan ei tunne...» Toinen ohut kulmakarva nousee kaarelle. »Voi olla jännittävääkin omak-sua uusi rooli ja esittää sitä loppuilta.»

»Taten ja Cassien kemia on ihmeellistä,
ja hahmojen välinen toveruus ja läpänheitto ovat juuri sitä,
mitä haluan romanttiselta romaanilta
- napakkaa, hauskaa ja niin viihdyttävää.»

- DEAR AUTHOR -BLOGI

Cassie Soul palaa kesäksi entiseen kotikaupunkiinsa Avalon Bayhin. Hän aikoo viettää aikaa perheensä kanssa, juhlia 21-vuotissyntymäpäiviään – ja ensimmäistä kertaa elämässään sekoittaa päänsä intohimoisella ja satavarmasti vain väliaikaisella kesäromanssilla.

Rantakaupungin kultapoika, purjehduksenopettaja Tate Bartlett on kokenut romanssin jos toisenkin. Tavallisesti Tate olisi valmis pitämään hauskaa, mutta jokin saa hänet ottamaan Cassien vakavasti. Olisiko parempi, jos he pysyisivät vain ystävinä? Cassie on nimittäin upein, hauskein ja seksikäs nainen, jonka Tate on koskaan tavannut...

ELLE KENNEDY varttui Toronton liepeillä Kanadassa ja opiskeli York Universityssä englanninkielistä kirjallisuutta. Hän on kirjoittanut lukuisia romanttisia ja seksillä höystettyjä romaaneja, jotka ovat keränneet huikean fanikunnan sosiaalisessa mediassa.

Avalon Bay -sarjan itsenäinen kolmas osa on värisyttävä kuvaus ensirakkauden voimasta.

	 9 789510 515341
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-51534-1